

JAN BAUCH

narozen 1898 v Praze

Vyučil se řezbářem a studoval na Vysoké škole uměleckoprůmyslové a na Akademii výtvarných umění v Praze. Byl členem Umělecké besedy a SVU Mánes. V roce 1969 mu byl udělen Řád republiky. V roce 1977 byl jmenován národním umělcem.

Uspořádal 28 samostatných výstav. První se konala v roce 1932 v Aventinské mansardě v Praze. V posledních deseti letech to byly výstavy:

- 1971 Galerie Fronta Praha
  - 1972 Galerie Hollar Praha
  - 1972 Galerie výtvarného umění Olomouc
  - 1972 Vídeň
  - 1974 Galerie výtvarného umění Cheb
  - 1981 Jízdárna Pražského hradu
  - 1976 Síň Mánesa Praha
- Dále se zúčastnil 40 společných výstav.

53. výstava v rodném domě Václava Šolce v Sobotce. Sezóna 1981. Pořadatelé: Okresní galerie v Jičíně, Osvětová beseda v Sobotce, Spolek sběratelů a přátel ex libris, kolektivní člen České společnosti pro estetiku při ČSAV v Praze, Albatros, nakladatelství pro děti a mládež v Praze. Vytiskly Tiskařské závody n. p. Praha, provoz 12.

NÁRODNÍ UMĚLEC

JAN BAUCH

KRESBY

*Rodný dům
Václava Šolce*

Sobotka, květen 1981

Ve své knížce „Barvy století“ zachytil národní umělec Jan Bauch všechno podstatné, co se týká jeho života i díla. Narodil se koncem minulého století v rodině pražského řemeslníka – řezbáře. Monotóní tukání otcovy řezbářské paličky znělo po celý den z dílny v tmavém staropražském dvorku. Tehdy v řemesle přetrvávala ještě tradice středověkých dílen anonymních mistrů, kteří své umění předávali s generace na generaci tak, jak po celé generace rostly pod jejich rukama katedrály. Z takových dílen vycházeli a podobné si zakládali i velikáni, jejichž díla dnes zdobí světové galerie. V době Bauchova mládí mělo řemeslo zlaté dno, ovšem jen tehdy, bylo-li provozováno solidně a zodpovědně.

V otcově dílně, kde se Jan Bauch vyučil řezbářem, byl ovlivněn nejen současnými výtvarnými proudy, ale šel se i s otcovými názory na odpovědnost za vykonanou práci. To byl zřejmě nejvýznamnější poznatek, který ve svých učebních letech získal a který ho provází celým životem. Uplatňoval ho už při krátkém školení na Vysoké škole uměleckoprůmyslové a po návratu z první světové války na Akademii výtvarných umění. Odpovědnost mu nedovolila, aby studia na Akademii dokončil.

Odešel když poznal, že mu studium už nic nemůže dát. Sám se pak vlastně učí práci s barvou a sám stojí před vznikajícími obrazy a hledá cestu k vlastnímu výtvarnému projevu.

O Bauchových obrazech nelze říci, že by byly uhlazené, nebo líbivé. K jejich jádru musí každý pronikat sám a nepůsobí zřejmě na každého stejně. Svědčily o tom diskuse na letošní velké výstavě v jízdárně pražského hradu. Byla tu sice díla, která snad byla přijata jednoznačně ale i taková, která vyžadovala návrat, několikerou návštěvu.

Připomnělo mi to mé setkání s Donatellem ve florentském Bargellu. Tam mě jeho dílo pobouřilo sladkostí, střeoevropanu cizí, sladkostí, které jsem se vzpouzel, které jsem se bránil, ale která mě nutila stále a stále se vracet, stále a stále vnímat, až jsem jí podlehl, podlehl i jeho bronzovému Davidovi, který se mi zdál být nejméně přijatelný. Každé velké dílo takový boj vyžaduje. Musí ho vybojovat nejprve sám výtvarník a pak i prostý pozorovatel. Oba sami v sobě a pro sebe. A to je důkaz pravdy velkého umění.

Síň Šolcova statku se zaměřuje na grafiku a kresbu. Kresba tvoří podstatnou a nedílnou část Bauchova díla. Je základem jeho tvorby, v ní se odráží všechny problémy, řešené na plátně.

Jako na obrazech, tak ani zde nenajdeme úzkostlivé pojednání detailů. Kresby jsou tvořeny plnými, smělymi tahy. Jsou blízké monumentální formě, jsou kontrastní, dobře čitelné. Při tom jsou malířsky dokonale pojednané. Jan Bauch ani zde nezapomíná na zásadu, kterou mu vštípil jeho otec.

Soubor těchto kreseb a grafiky řekne návštěvníkovi velmi mnoho o tvorbě národního umělce Jana Bauchy.